

Martí Estruch: 'Les eleccions al país veí, des del sofà de casa' CRÒNICA

Des de fa anys, és tradició que els espanyols ens convidin a participar a les seves eleccions. Els ciutadans de la colònia, en general educats de mena, acostumem a respondre agraïts i participatius a la convocatòria. Aquest cop no ha estat una excepció. Per veure de quin mal patirem els propers quatre anys, m'instal·lo al sofà amb una Moritz a la mà i la mateixa passió que em desperten els partits de futbol de l'estil Betis-Saragossa que TV3 ens ofereix sovint els caps de setmana. Com diu el tòpic, que guanyi el millor. O el menys dolent, que en teoria vol dir el mateix.

Després d'explicar-li per enèsima vegada al meu fill de quatre anys que Jordi Hereu, el seu heroi polític des que un dia de campanya ja fa mesos li va donar la mà pel carrer, no pot guanyar aquestes eleccions, reclamo silenci per escoltar el sondatge de les vuit. La forquilla que TV3 atorga al PSOE és de 172-176, fregant la majoria absoluta. Comencem malament. Que guanyi qui vulgui, però per majoria absoluta no, sisplau, que les majories absolutes són molt avorrides i dures de passar. A Catalunya, el PSC sembla que pujarà, CiU aguantarà i ERC caurà en picat.

En la primera ronda de reaccions, la d'escalfament, Miquel Iceta diu la primera mentida de la nit: hem d'estar contents perquè tothom ha pogut exercir lliurement el seu vot. D'ell, no me n'esperava una proclama a favor dels milers de bascos que s'han quedat sense referent a les urnes per la prohibició d'ANB, però algunes coses fan de mal sentir i més en boca d'algú que es considera progressista. Sorprenentment, la popular Carina Mejías parla d'Estat espanyol i no d'Espanya, Felip Puig fa una proclama a favor de les forces que no són d'obediència espanyola i Marina Llansana explica que si CiU fa uns bons resultats, se n'alegraran.

A partir de les nou comencen a aparèixer xifres de l'escrutini. El PSOE continua a la vora de la majoria absoluta i alguns apunten que quan es coneguin els resultats de les Canàries hi arribarà de sobres. Però no acaba de quedar clar com es distribuiran els quinze diputats canaris. A TV3, Mònica Terribas i Xavier Coral condueixen el programa amb professionalitat. L'equip de polítics-analistes és de nivell: Joaquim Nadal, Pere Macias, Joan Puigercós, Xavier Garcia-Albiol i Francesc Baltasar. Macias es mostra satisfet d'haver aguantat el resultat, conscient que és molt més important saber la xifra final del PSOE que la pròpia. Nadal està molt mesurat i de tant en tant mira de donar un cop de mà a Puigercós. Aquest diu que la bipolarització els ha fet mal i sospita que alguns dels seus s'han quedat a casa, conscients que això d'anar a Madrid a donar-se cops de cap no serveix de gran cosa. Ja se sap: qui té el poder, té el ribot.

Quan a TV3 passen a la publicitat, a quarts de deu, faig un tomb per les altres cadenes. A TVE hi fan resums de futbol, a La2 hi corren motos i el C33 fa esports de neu. A Tele5 ja han incorporat els vots dels canaris i frueixen repetint que Esquerra és la gran perdedora de la nit. Els números canten: ERC no aconsegueix pujar del 3. L'altre perdedor és Llamazares, que decideix dimitir en calent, senyal que en devia tenir ganes. La Chacón, emocionada i eufòrica, s'adreça a les catalanes i els catalans, que és una cosa que em carrega força, i parla de convivència i de concòrdia. Després de la campanya de la por, torna el llenguatge hipòcrita de l'amor. A Madrid, l'ambient davant les seues del PSOE i el PP és de victòria a tots dos llocs: si al final es perd, que no es digui que és perquè no animaven prou. A les Illes i al País Valencià, els meritoris esforços del catalanisme per treure el cap no tenen èxit: el bipartidisme ho aixafa tot.

Una hora més tard, Carod-Rovira parla a la seu d'Esquerra. Obro parèntesi. Tant CiU com Esquerra tenen l'hàbit de sortir molta colla quan compareixen i no sé si tenen poc espai a la tarima o tots volen sortir per la televisió, però la sensació que em transmeten és una mica angoixant, de manca d'oxigen per als més baixets. Tanco parèntesi. Carod, molt lúcida, traspasa tota la responsabilitat del futur finançament de Catalunya al PSOE, assumeix que han fet uns mals resultats i diu que reflexionaran. A diferència d'Obama, que compensa la pèrdua de votants negres radicals que el troben tou amb el vot de molts blancs moderats, tinc la sensació que Esquerra va perdent vots pel seu flanc independentista que no compensa per enlloc.

En un altre tomb catòdic descobreixo que a BTV parlen de Comunitat Valenciana, potser per no ferir la sensibilitat de Zaplana, i que a Tele5 un personatge defensa un govern d'entesa entre PSOE i PP per resoldre definitivament la cohesió estatal. No oblidem que si algun dia CiU, Esquerra o el PNB són decisius de veritat, d'aquests en sortiran molts. Poc abans de les onze, mentre a La2 emeten imatges d'un Nodo sobre Zarra, amb aquests textos ridículs que avui fan riure tant, surt Zapatero a celebrar la victòria. Amb el 87% del vot escrutat, és clar que ha guanyat i és clar que no arriba a l'absoluta. Fa un discurs populista, curt i ben triat, que emeten deu dels divuit canals que puc veure a casa. Tot seguit apareix Montilla a la seu de Nicaragua i em fixo que Josep Maria Sala hi és més a la vora que Montserrat Tura, que envia un sms. Més eufòria i crits de no passaran. Convivència i concòrdia.

Són quarts de dotze i això s'acaba. El peix ja és venut, tot i que encara hi ha algun escó que balla. Un d'aquests escons dansaires li fa una mala passada a Joan Saura, que felicita a la seva segona teòrica diputada just en el moment que TV3 informa que han perdut l'escó a mans del PP. La informació circula entre els qui acompanyen Saura, també bastant atapeïts, i es pot presenciar en directe com es van gelant els somriures. Al plató, Puigercós nega per segona vegada davant de Mònica Terribas que aquest resultat hagi de tenir conseqüències en la política catalana. Pere Macias comença a oferir els seus deu diputats, però Joaquim Nadal aposta per fer acords puntuals i no un acord de govern estable. Ara comença l'intercanvi de cromos, aquest cop sense estatut pel mig, o sigui que hi tenim menys a perdre. El Betis-Saragossa acaba 169 a 154. Deuen jugar a bàsquet avui. A Catalunya, els socialistes fan els millors resultats imaginables. Les mentides sobre l'estatut i els papers que ens guarden a Salamanca, el caos ferroviari i l'ocultació de les balances fiscals surten gratis a les eleccions. Realment, el PP els ho posa molt fàcil.

Martí Estruch Axmacher

10 març 2008

Una notícia de VilaWeb.cat
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)